

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 77/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 80/2009 zo 17. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2019 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 S 80/2009 zo 17. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 6 S 80/2009 z 27. novembra 2017 priznal sťažovateľovi ako žalobcovi náhradu trov konania v sume 1 904,19 €.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 S 80/2009 z 27. novembra 2017 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Predmetom sťažnosti v konaní pred ústavným súdom je posúdenie námietky sťažovateľa o porušení jeho označených práv postupom a rozhodnutím krajského súdu zo dňa 17.12.2018, sp. zn. 6S/80/2009 v časti týkajúcej sa nepriznania nároku na náhradu trov konania za cestovné náhrady. Ťažiskom, teda jadrom námietok sťažovateľa je, že krajský súd mu nepriznal nárok na náhradu trov konania za cestovné náhrady, hoci sťažovateľ ešte v podaní zo dňa 21.06.2017, krajskému súdu osobne doručeného dňa 21.06.2017 riadne uplatnil mimo iného nárok aj na náhradu trov konania za cestovné náhrady a to tak, že v uvedenom podaní presne špecifikoval z čoho cestovné náhrady pozostávajú, ale i to, aký bol spôsob a právny rámec ich výpočtu.

Podľa sťažovateľa krajský súd postupom a napadnutým uznesením porušil označené základné práva sťažovateľa tým, že ťažiskovú argumentáciu sťažovateľa k námietke o nepriznaní náhrady trov konania za cestovné náhrady vynaložené v súvislosti s účasťou právneho zástupcu na pojednávaniach v dňoch 04.02.2015 a 21.06.2017 na krajskom súde, ponechal úplne bez povšimnutia a ani na žiadnom mieste odôvodňujúcej časti napadnutého uznesenia nijako nezdôvodnil, prečo ponechal všetky sťažovateľove argumentácie, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodujúce úplne bez povšimnutia. Riadne a presvedčivo neodôvodnil ani to, prečo v napadnutom uznesení nespomenul, resp. nebral do úvahy technické preukazy, ktoré boli prílohou podania zo dňa 16.01.2018, ktoré mu sťažovateľ zaslal pred vydaním napadnutého uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je podľa sťažovateľa prísne formálne a nepresvedčivé, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť za súčasného porušenia označených základných práv sťažovateľa.“

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uvádza:

„Podľa sťažovateľa krajský súd sa odvoláva len všeobecne na ustanovenie § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. (Náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách) bez uvedenia jeho konkrétneho odseku (skladá sa z 10 odsekov, z ktorých niektoré sa členia na pododseky, pozn. sťažovateľa), teda bez uvedenia ustanovenia stanovujúceho povinnosť predložiť technický preukaz. Sťažovateľ si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že žiadny právny predpis nestanovuje v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu trov konania za cestovné náhrady povinnosť predložiť fotokópiu technického preukazu. Navyše, krajský súd nielenže v priebehu konania sťažovateľa nevyzval, aby vyčíslil výšku náhrady trov konania, hoci v konaní pred krajským súdom ide o povinné právne zastúpenie alebo aby predložil fotokópie technických preukazov za účelom overenia ním uvádzaných údajov, avšak ani neakceptoval fotokópie technických preukazov predložené sťažovateľom 11 mesiacov pred vydaním napadnutého uznesenia.

Konštatácie krajského súdu sú podľa sťažovateľa nesprávne a nepreskúmateľné, nielen preto, že ponechal bez povšimnutia argumentácie vyšpecifikované v sťažnosti datovanej dňa 16.01.2018 ale rovnako nechal bez povšimnutia, že prílohou uvedenej sťažnosti boli aj technické preukazy. Krajský súd teda mal možnosť overiť sťažovateľom uvádzané údaje, pretože už 11 mesiacov pred vydaním napadnutého uznesenia mal

k dispozícii rovnako technický preukaz k osobnému motorovému vozidlu značky LandRover Discovery ako aj technický preukaz k osobnému motorovému vozidlu značky Mercedes GLE 350d 4MATIC. Krajský súd sťažovateľovi vôbec nevysvetlil, prečo a z akého konkrétneho dôvodu naďalej tvrdí, že právny zástupca žalobcu nepredložil súdu technický preukaz použitého motorového vozidla, hoci ako už sťažovateľ uviedol, technické preukazy boli doručené krajskému súdu spolu so sťažnosťou datovanou dňa 16.01.2018.“

Sťažovateľ poukazuje aj na ustanovenia zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SPP“) o rozhodovaní v súvislosti s trovami konania. Sťažovateľ je názoru, že krajský súd nepostupoval podľa 175 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Sťažovateľ v súvislosti s uvedeným v sťažnosti uvádza: „... platí premisa, že právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona a nemožno ho strane uprieť len preto, že si ho neuplatnila. To znamená, že súd bez akejkoľvek aktivity strán sporu má rozhodnúť o náhrade trov konania, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu. Inými slovami, pokiaľ strana ešte neuplatnila svoje trovy alebo ich nepreukázala, pri určení ich výšky súd tak prihliada len na údaje známe z konania, e) výrok o nároku na náhradu trov konania má povahu tzv. závislého výroku, a to z dôvodu vzájomnej väzby medzi výsledkom sporu a priznaním, či nepriznaním, resp. čiastočným priznaním nároku na náhradu trov konania.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález:

„... Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 a jeho uznesením zo dňa 17.12.2018, sp. zn. 6S/80/2009 porušené bolo...“

... Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice zo dňa 17.12.2018, sp. zn. 6S/80/2009 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie...“

... Sťažovateľovi priznáva trovy konania 346,26 € [dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastupovania v konaní pred ústavným súdom a podanie sťažnosti. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2019 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 163,33 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,80 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 173,13 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2019. Odmena advokáta za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom tak predstavuje celkovú sumu 346,26 €], ktoré je Krajský súd v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD., vedený vo [REDAKOVANÉ], číslo účtu: [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru (ďalej len „označené práva“) postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením krajského súdu

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07).

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný sud pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže tak rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

Z judikatúry ústavného súdu (IV. US 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto sudov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný sud preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných sudov o trovách konania.

Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť.

Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namieta, že krajský súd postupom a napadnutým uznesením porušil jeho označené práva tým, že ťažiskovú argumentáciu sťažovateľa k námietke o nepriznaní náhrady trov konania za cestovné náhrady vynaložené v súvislosti s účasťou jeho právneho zástupcu na pojednávaniach konaných na krajskom súde ponechal bez povšimnutia.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: „... *k námietke týkajúcej sa náhrady trov konania právneho zastúpenia za cestovné náhrady súd uvádza, že pri posudzovaní vychádzal zo skutočnosti, že právny zástupca žalobcu nepredložil súdu technický preukaz použitého motorového vozidla, ktorý je nevyhnutný na preukázanie*

spotreby pohonných látok (§7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách) a teda nemohol rozhodnúť o priznaní týchto trov...

... V sťažnosti sám právny zástupca uvádza, že je pravdou, že neboli doložené technické preukazy. Súd preto s poukazom na ustanovenie § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách uvádza, že právny zástupca pri vyčísľovaní trov konania je povinný predložiť technický preukaz použitého vozidla použitého motorového vozidla. Technický preukaz je potrebný na preukázanie spotreby pohonných látok a súd nemôže tento chýbajúci preukaz nahradiť.“

Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné citovať zákonný rámec vzťahujúci sa na sťažnostné námietky.

Podľa § 152 ods. 1 SPP proti uzneseniu správneho súdu vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, ak ju tento zákon nevyklučuje.

Podľa § 156 ods. 2 SPP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti veci možné a účelné.

Podľa § 175 ods. 2 SPP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 15 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy.

Podľa § 16 ods. 4 vyhlášky na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestovných náhradách“) náhrada za spotrebované pohonné látky patrí zamestnancovi podľa cien pohonných látok prepočítaných podľa spotreby pohonných látok uvedenej v technickom preukaze cestného motorového vozidla alebo v osvedčení o evidencii cestného motorového vozidla.

Ústavný súd reagujúc na sťažnostné námietky uvádza, že z citovaných ustanovení je zrejmé, že súdny úradník rozhoduje o trovách konania, ktoré vyšli v napadnutom konaní najavo. Je preto vecou účastníka konania z vlastnej iniciatívy preukázať skutočnosti potrebné k rozhodnutiu o konkrétnej výške trov konania. Konajúci súd prihliada len na údaje, ktoré vyplývajú priamo zo súdneho spisu.

Ústavný súd poznamenáva, že je pravdou tak, ako to uvádza aj sťažovateľ, že právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona a nemožno ho uprieť účastníkovi konania len preto, že ho neuplatnil. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní krajský súd sťažovateľovi neuprel právo na náhradu trov konania, len mu nepriznal náhradu za tie trovy konania, ktoré nepreukázal.

Tak, ako to vyplýva aj so samotnej sťažnosti, sťažovateľ predložil fotokópiu technického preukazu krajskému súdu až spolu so sťažnosťou proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 S 80/2009 z 27. novembra 2017. Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že súdny úradník prihliada len na údaje, ktoré vyplývajú priamo zo súdneho spisu ku dňu jeho rozhodovania, a teda prihliada iba na tie trovy konania, ktoré vyšli v konaní najavo, prípadne boli zo strany účastníkov uplatnené a preukázané.

K námietke sťažovateľa, že krajský súd ho v priebehu napadnutého konania nevyzval na vyčíslenie výšky náhrady trov konania alebo aby predložil fotokópie technických preukazov pre účely overenia ním uvádzaných údajov, ústavný súd uvádza, že táto povinnosť krajskému súdu nevyplýva zo žiadnych ustanovení Správneho súdneho poriadku. Naopak, sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právny zástupcom, bol v prípade

uplatnenia si hotových výdavkov vo forme cestovného povinný krajskému súdu tieto preukázať.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ krajský súd nepriznal náhradu cestovného za účasť na nariadených pojednávaniach v napadnutom konaní na tom základe, že sťažovateľ vyčíslenú náhradu za cestovné právneho zástupcu na prejednanie veci nepreukázal žiadnym dôkazným prostriedkom, a teda nepredložil technický preukaz, ktorým by krajský súd mohol posúdiť dôvodnosť vyúčtovanej výšky tejto náhrady v čase rozhodovania o výške náhrady trov konania (na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľ následne v konaní o podanej sťažnosti krajskému súdu technický preukaz predložil, pozn.), ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov rešpektujúca, vychádzajúca z rozhodujúcich skutočností, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom a napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením krajského súdu

K namietanému porušeniu práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131) zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom (a teda aj s právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj v časti namietaného porušenia práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 13 dohovoru.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2019